

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 508/2014-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 15094/2013 – Rvp 15096/2013, sp. zn. Rvp 21677/2013 – Rvp 21678/2013, sp. zn. Rvp 22195/2013 – Rvp 22202/2013 a sp. zn. Rvp 22701/2013 – Rvp 22705/2013 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie postupom a uzneseniami Okresného súdu Komárno sp. zn. 4 Er 737/2009 z 18. mája 2012 (sp. zn. Rvp 15094/2013) a sp. zn. 15 Er 488/2011 z 18. januára 2012 (sp. zn. Rvp 21677/2013), sp. zn. 9 Er 17/2005 z 21. mája 2012 (sp. zn. Rvp 22704/2013), postupom a uznesením Okresného súdu Levice sp. zn. 14 Er 12/2007 z 22. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 22705/2013), postupom a uzneseniami Okresného súdu Nitra sp. zn. 10 Er 208/2007 zo 17. apríla 2012 (sp. zn. Rvp 22197/2013), sp. zn. 24 Er 178/2005 z 9. septembra 2011 (sp. zn. Rvp 22198/2013), sp. zn. 16 Er 414/2004 z 21. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 22199/2013), sp. zn. 23 Er 663/2006 z 26. júna 2012 (sp. zn. Rvp 22200/2013), sp. zn. 15 Er 86/2006 z 21. júna 2012 (sp. zn. Rvp 22701/2013), sp. zn. 19 Er 796/2009 z 15. februára 2013 (sp. zn. Rvp 22702/2013) a sp. zn. 9 Er 332/2006 zo 4. apríla 2012

(sp. zn. Rvp 22703/2013) a postupom a uzneseniami Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5 Er 11/2009 zo 14. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 15095/2013), sp. zn. 8 Er 289/2004 z 5. apríla 2012 (sp. zn. Rvp 15096/2013), sp. zn. 11 Er 611/2009 z 30. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 21678/2013), sp. zn. 12 Er 1979/2006 z 13. marca 2013 (sp. zn. Rvp 22201/2013) a sp. zn. 12 Er 2140/2006 zo 7. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 22202/2013), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 CoE 121/2012 z 30. novembra 2012 (sp. zn. Rvp 15094/2013), sp. zn. 6 CoE 73/2013 z 20. júna 2013 (sp. zn. Rvp 21677/2013), sp. zn. 5 CoE 81/2013 z 28. júna 2013 (sp. zn. Rvp 22704/2013), sp. zn. 26 CoE 121/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22705/2013), sp. zn. 6 CoE 37/2013 z 30. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22197/2013), sp. zn. 26 CoE 78/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22198/2013), sp. zn. 15 CoE 116/2013 z 29. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22199/2013), sp. zn. 5 CoE 73/2013 z 29. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22200/2013), sp. zn. 15 CoE 114/2013 z 29. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22701/2013), sp. zn. 26 CoE 108/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22702/2013), sp. zn. 11 CoE 55/2013 z 30. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22703/2013), sp. zn. 8 CoE 152/2012 z 31. januára 2013 (sp. zn. Rvp 15095/2013), sp. zn. 5 CoE 116/2012 z 21. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 15096/2013), sp. zn. 6 CoE 29/2013 z 31. júla 2013 (sp. zn. Rvp 21678/2013), sp. zn. 5 CoE 118/2013 z 28. júna 2013 (sp. zn. Rvp 22201/2013) a sp. zn. 8 CoE 87/2013 z 19. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22202/2013) a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 15094/2013 až sp. zn. Rvp 15096/2013, sp. zn. Rvp 21677/2013 až sp. zn. Rvp 21678/2013, sp. zn. Rvp 22195/2013 až sp. zn. Rvp 22202/2013 a sp. zn. Rvp 22701/2013 až sp. zn. Rvp 22705/2013 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 15094/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. mája 2013, 14. októbra 2013, 15. októbra 2013, 31. októbra 2013 a 18. novembra 2013 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 14 dohovoru, ako aj práva zaručeného v čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom a uzneseniami Okresného súdu Komárno sp. zn. 4 Er 737/2009 z 18. mája 2012 (sp. zn. Rvp 15094/2013) a sp. zn. 15 Er 488/2011 z 18. januára 2012 (sp. zn. Rvp 21677/2013), sp. zn. 9 Er 17/2005 z 21. mája 2012 (sp. zn. Rvp 22704/2013), postupom a uznesením Okresného súdu Levice sp. zn. 14 Er 12/2007 z 22. októbra 2012 (sp. zn. Rvp 22705/2013), postupom a uzneseniami Okresného súdu Nitra sp. zn. 10 Er 208/2007 zo 17. apríla 2012 (sp. zn. Rvp 22197/2013), sp. zn. 24 Er 178/2005 z 9. septembra 2011 (sp. zn. Rvp 22198/2013), sp. zn. 16 Er 414/2004 z 21. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 22199/2013), sp. zn. 23 Er 663/2006 z 26. júna 2012 (sp. zn. Rvp 22200/2013), sp. zn. 15 Er 86/2006 z 21. júna 2012 (sp. zn. Rvp 22701/2013), sp. zn. 19 Er 796/2009 z 15. februára 2013 (sp. zn. Rvp 22702/2013) a sp. zn. 9 Er 332/2006 zo 4. apríla 2012 (sp. zn. Rvp 22703/2013) a postupom a uzneseniami Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 5 Er 11/2009 zo 14. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 15095/2013), sp. zn. 8 Er 289/2004 z 5. apríla 2012 (sp. zn. Rvp 15096/2013), sp. zn. 11 Er 611/2009 z 30. augusta 2012 (sp. zn. Rvp 21678/2013), sp. zn. 12 Er 1979/2006 z 13. marca 2013 (sp. zn. Rvp 22201/2013) a sp. zn. 12 Er 2140/2006 zo 7. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 22202/2013) (ďalej len „okresné súdy“ a „napadnuté uznesenia okresných súdov“), ako aj postupom a uzneseniami Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 CoE 121/2012 z 30. novembra 2012 (sp. zn. Rvp 15094/2013), sp. zn. 6 CoE 73/2013 z 20. júna 2013 (sp. zn. Rvp 21677/2013), sp. zn.

5 CoE 81/2013 z 28. júna 2013 (sp. zn. Rvp 22704/2013), sp. zn. 26 CoE 121/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22705/2013), sp. zn. 6 CoE 37/2013 z 30. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22197/2013), sp. zn. 26 CoE 78/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22198/2013), sp. zn. 15 CoE 116/2013 z 29. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22199/2013), sp. zn. 5 CoE 73/2013 z 29. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22200/2013), sp. zn. 15 CoE 114/2013 z 29. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22701/2013), sp. zn. 26 CoE 108/2013 z 23. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22702/2013), sp. zn. 11 CoE 55/2013 z 30. apríla 2013 (sp. zn. Rvp 22703/2013), sp. zn. 8 CoE 152/2012 z 31. januára 2013 (sp. zn. Rvp 15095/2013), sp. zn. 5 CoE 116/2012 z 21. decembra 2012 (sp. zn. Rvp 15096/2013), sp. zn. 6 CoE 29/2013 z 31. júla 2013 (sp. zn. Rvp 21678/2013), sp. zn. 5 CoE 118/2013 z 28. júna 2013 (sp. zn. Rvp 22201/2013) a sp. zn. 8 CoE 87/2013 z 19. júla 2013 (sp. zn. Rvp 22202/2013) (ďalej len „krajský súd“ a „napadnuté uznesenia krajského súdu“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, ktoré boli títo povinní vrátiť podľa podmienok dojednaných v úverových zmluvách. Vzhľadom na skutočnosť, že dlžníci dobrovoľne nepristúpili k úhrade svojich záväzkov, ich pohľadávky voči sťažovateľke sa stali splatnými a v nadväznosti na podmienky dojednané v úverových zmluvách obsahujúce vo väčšine prípadov tzv. rozhodcovskú doložku boli sťažovateľkou začaté rozhodcovské konania pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Následne boli na základe rozhodcovských rozsudkov vydaných v týchto konaniach začaté exekučné konania. V ďalších prípadoch boli na základe splnomocnenia udeleného dlžníkmi pri podpise úverovej zmluvy spísané splnomocnencom dlžníkov notárske zápisnice, ktoré sa taktiež stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých boli v prospech sťažovateľky začaté exekučné konania.

Po tom, ako príslušné okresné sudy v začatých exekučných konaniach poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, uzneseniami príslušných okresných súdov boli exekúcie ex offo zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené. Krajský súd v dôsledku odvolaní podaných

sťažovateľkou proti napadnutým rozhodnutiam okresných súdov tieto napadnutými uzneseniami ako vecne správne potvrdil. Súčasne zamietol i jej procesné návrhy na prerušenie konaní.

V sťažnostiach podaných ústavnému súdu sťažovateľka v obsírnej argumentácii namieta, že postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov a krajského súdu boli porušené ňou označené základné práva a práva zaručené v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a v charte, pričom k ich porušeniu malo dôjsť predovšetkým tým, že zastavením už riadne začatého a prebiehajúceho exekučného konania, na vykonanie ktorého okresné súdy už raz udelili súdnemu exekútorovi poverenie, došlo k prekročeniu právomoci okresných súdov ako súdov exekučných, v kompetencii ktorých podľa sťažovateľky nie je vecné preskúmavanie exekučného titulu. Podľa sťažovateľky okresné súdy rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu rozhodli o zastavení exekúcií, čím mali sťažovateľke odňať možnosť konať pred súdom, pretože sa nemala možnosť k veci vyjadriť aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, pretože podľa sťažovateľky má síce v tom ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenia okresných súdov podľa sťažovateľky nenapravil ani krajský súd.

V doplneniach sťažností doručených ústavnému súdu 25. júla 2013 a v sťažnostiach podaných po tomto dátume sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. februára 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodiť dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmavania ex offo nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov

konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd nálezom konštatoval, že napadnutými uzneseniami tak okresných súdov, ako aj krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených základných práv a práv zaručených v ústave, dohovore, dodatkovom protokole a charte, aby tieto uznesenia zrušil a veci vrátil okresným súdom na nové konanie a rozhodnutie, aby jej priznal v každom jednotlivom prípade finančné zadosťučinenie v sume po 1 000 € (v prípadoch, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo po 600 € (v prípadoch, kde bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.), a napokon, aby jej priznal úhradu trov konania.

Okrem toho sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd vydal v každom prípade aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutých uznesení krajského súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom

predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažností je tvrdenie sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, dohovorom, dodatkovým protokolom a chartou postupom a napadnutými uzneseniami okresných súdov, ako aj postupom a napadnutými uzneseniami krajského súdu.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Aj keď zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, tak odvolávajúci sa na ustanovenie § 31a zákona o ústavnom súde, možno aj v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane citované ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 15094/2013 až sp. zn. Rvp 15096/2013, sp. zn. Rvp 21677/2013 až sp. zn. Rvp 21678/2013, sp. zn. Rvp 22195/2013 – Rvp 22202/2013 a sp. zn. Rvp 22701/2013 Rvp 22705/2013 a z ich obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky, ako aj krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, aplikujúc citované právne normy, tak, že predmetné sťažnosti spojil do jedného spoločného konania, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

II.B K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami okresných súdov

V súvislosti s napadnutými rozhodnutiami a postupom okresných súdov ústavný súd v prvom rade poukazuje na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých je namietané, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľkou označených práv alebo slobôd oprávnený konať alebo rozhodovať iný (všeobecný súd), ústavný súd jej sťažnosť už po predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Podľa ústavného súdu sťažovateľka mala možnosť domáhať sa preskúmania napadnutých uznesení okresných súdov, a to podaním riadneho opravného prostriedku (odvolania), ktoré napokon, tak ako to vyplýva zo samotných sťažností, sťažovateľka aj účinne využila. Na základe sťažovateľkou podaných odvolaní sa krajský súd ako súd odvolací v odvolacích konaniach musel v podstate vysporiadať s identickými námietkami proti rozhodnutiam okresných súdov, aké sťažovateľka proti týmto rozhodnutiam uvádza aj v konaní pred ústavným súdom, preto ústavný súd sťažnosti sťažovateľky v tejto časti už po ich predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.C K namietanému porušeniu označených práv postupom a uzneseniami krajského súdu

Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľky v príčinnej súvislosti s rozhodnutiami krajského súdu, námietky sťažovateľky možno sumarizovať do štyroch základných východiskových rovín. Sťažovateľka v prvom rade namieta, že a) krajský súd nenapravil pochybenie okresných súdov, ktoré ako exekučné súdy podľa sťažovateľky

nad rámec svojich kompetencií vecne preskúmavali exekučné tituly po tom, čo už raz tieto exekučné tituly preskúmali pri vydávaní poverení exekútorovi na vykonanie exekúcií. Okrem toho sťažovateľka namieta, že b) krajský súd nenapravil ani pochybenie okresných súdov, ktoré pri vecnom prieskume exekučných titulov (rozhodcovské rozsudky a notárske zápisnice) aplikovali smernicu Rady, ktorá podľa sťažovateľky nie je prameňom práva, okrem toho sťažovateľka namieta, že c) krajský súd a pred ním tiež okresné súdy neprerušili, hoci tak mali urobiť, exekučné konania, na účely podania výkladu označenej smernice Rady a nepredložili Súdnemu dvoru na posúdenie prejudiciálnu otázku, a to, či sa majú jej ustanovenia aplikované v danom prípade vykladať tak, že za každých okolností zakazuje rozhodovať spory v rámci spotrebiteľských zmlúv na základe rozhodcovskej doložky prostredníctvom rozhodcovských súdov, alebo otázku, prečo splnomocnenie udelené v zmluve o úvere, ktorým dlžník splnomocní tretiu osobu na uznanie dlhu v notárskej zápisnici, ktorá je exekučným titulom, je považované za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Napokon sťažovateľka namieta d), že krajský súd a ani okresné súdy nenariadili v daných veciach pojednávanie tak, ako im to ukladalo ustanovenie § 57 ods. 5 Exekučného poriadku, čím jej mali odňať právo konať pred súdom.

V súvislosti s uvedenými námietkami sťažovateľky ústavný súd po preskúmaní predmetu týchto sťažností dospel k záveru, že z dôvodu, že sťažovateľkou použitá argumentácia v týchto sťažnostiach je v podstate identická s jej právnou argumentáciou, ktorú už použila v stovkách predošlých sťažností, ktorými sa ústavný súd v uplynulom období už zaoberal, vo svojej argumentácii k odmietnutiu sťažností v tejto časti ako zjavne neopodstatnených odkazuje, čo sa týka odôvodnenia, na svoje rozhodnutie č. k. II. ÚS 78/2013-16 zo 7. februára 2013 (v prípadoch, kde bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok, pozn.) alebo na svoje rozhodnutie č. k. II. ÚS 79/2013-13 zo 7. februára 2013 (v prípadoch, kde bola exekučným titulom notárska zápisnica, pozn.).

Vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov, ústavný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor

ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia.

Súvislosti s doplňujúcou argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa porušenia práva na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces zaručeného čl. 47 charty a z neho vyplývajúcej zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúci krajský súd pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej nedal účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai a spol. C-472/11 z 21. februára 2013, ústavný súd pripomína, že sťažovateľka mala možnosť oboznámiť sa s dôvodmi zastavenia exekučného konania a neprípustnosti exekúcie z uvádzaných dôvodov už z uznesení okresných súdov, proti ktorým podala aj odvolania, v ktorých sa k týmto dôvodom vyjadрила. Obdobne aj povinní z exekúcií, ktorí majú v zmluvnom vzťahu so sťažovateľkou postavenie spotrebiteľov, mali po doručení uznesení prvostupňového súdu možnosť vyjadriť sa (príp. podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu), že si neprajú, aby bolo v ich prípadoch vylúčené uplatnenie nekalej zmluvnej podmienky. Sťažovateľkou uplatnenými argumentmi sa krajský súd v napadnutých uzneseniach náležite zaoberal a objasnil svoje závery, pre ktoré považoval uznesenia okresných súdov za vecne správne.

Pre ústavnú udržateľnosť napadnutého postupu a uznesenia postačuje, aby bola zásada kontradiktórnosti dodržaná v konaní ako celku (v posudzovanom prípade v konaní na oboch stupňoch). Presadzovanie názoru, že na každom stupni súdnictva musí byť uvedená zásada dodržaná bez výnimky, by podľa názoru ústavného súdu odvolaciemu súdu v zásade prisúdilo len funkciu kasačného orgánu, bez reálnej možnosti konvalidovať prípadné procesné nedostatky vlastným postupom. Na základe uvedeného preto ústavný súd dospel k záveru, že postupom krajského súdu a jeho uzneseniami bol v daných veciach princíp kontradiktórnosti súdneho konania, ktorý je obsahom práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty dodržaný, v dôsledku čoho k porušeniu označených práv sťažovateľky nedošlo.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnostiach už nerozhodoval.

Súčasne ústavný súd dáva sťažovateľke do pozornosti, že v prípade opakujúcich sa sťažností založených na tých istých skutkových a právnych okolnostiach a argumentoch ústavný súd o nich rozhodne bez odôvodnenia iba s poukazom na toto svoje v týchto okolnostiach identické rozhodnutie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. septembra 2014